NORAKSTS
Lieta Nr.A420709810
A03063-11/18

SPRIEDUMS
Latvijas tautas vārdā

Rīgā 2011.gada 8.novembrī

Administratīvā rajona tiesa šādā sastāvā:
tiesnese K.Kalvāne,

piedaloties atbildētāja Latvijas Republikas pusē pieaicinātās iestādes Valsts meža dienesta pārstāvim *A.B.*,
atklātā tiesas sēdē izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta pēc *L.O.* pieteikuma par Valsts meža dienesta 2010.gada 6.jūlija lēmuma Nr.1-19/1055 atcelšanu.

Aprakstošā daļa

[1] 2010.gada 6.jūlijā Valsts meža dienests (turpmāk tekstā – atbildētājs vai VMD) pieņēma lēmumu Nr.1-19/1055 (turpmāk tekstā - Lēmums), ar kuru nolēma atcelt *L.O.* (turpmāk tekstā - pieteicējs) 1999.gada 29.novembrī izsniegto mednieka apliecību Nr./*numurs*/ ar lēmuma pieņemšanas dienu.

[2] Nepiekrītot Lēmumam, pieteicējs vērsās Administratīvajā rajona tiesā, lūdzot to atcelt turpmāk norādīto motīvu dēļ.

[2.1] Lēmums balstīts uz nepatiesiem faktiem, jo Lēmumā norādītie atbildētāja apgalvojumi par to, ka pieteicējs nav nokārtojis mednieka eksāmenu mednieka apliecības saņemšanai ir nepatiesi.

Pieteicējs VMD nokārtoja eksāmenu un uz tā pamata saņēma mednieka apliecību.

[2.2] Pieteicējs norāda, ka viņam kā privātpersonai nav jāuzņemas atbildība par to, ka iestāde (šajā gadījumā VMD) nav pienācīgā kārtā kārtojusi administratīvo lietvedību.

Atbilstoši Medību likuma (kas bija spēkā līdz 2003.gada 6.augustam) 8.panta otrajai un trešajai daļai par eksāmena rezultātiem sastāda protokolu, kuru saskaņā ar Ministru kabineta 1997.gada 22.aprīļa noteikumu Nr.154 „Valsts meža dienesta nolikums" 4.15.punktu ir pienākums sastādīt un glabāt VMD.

Līdz ar to, ja VMD nav nodrošinājis datu ierakstīšanu protokolā, reģistrācijas žurnālos un grāmatās, tad nav nekāda tiesiska pamata apšaubīt uz uzskatīt, ka mednieka apliecība pieteicējam ir izsniegta nelikumīgi.

Turklāt apstāklis, kas norādīts Lēmumā par to, ka 1997.-1999.gada reģistrācijas grāmatā ar ierakstu Nr.5265 mednieku apliecība NR./*numurs*/ ir reģistrēta citai personai vēlreiz apliecina, ka ir nepilnības iestādes lietvedībā, jo nav skaidrs kā apliecības ar vienādiem numuriem var tikt izsniegtas dažādām personām vai kāpēc apliecība ir pieteicējam ar attiecīgo numuru, bet reģistrēta žurnālā citai personai un kāds tad apliecības numurs ir šīs personas mednieka apliecībai.

[2.3] Ar Lēmumu ir pārkāpts tiesiskās paļāvības princips. Lēmumā VMD kā pamatojumu tā izdošanai un pieteicēja izsniegtās mednieka apliecības atcelšanai norāda uz Administratīvā procesa likuma (APL) 86.panta otrās daļas 4.punktu.

Saskaņā ar APL spēkā stāšanās likuma 2.panta pirmo dalu APL administratīvajā procesā ir piemērojams no 2004.gada 1.februāra.

Līdz APL spēkā stāšanās dienai (2004.gada 1.februārim) administratīvo aktu izdošanas, spēkā stāšanās un atcelšanas tiesisko regulējumu noteica Ministru kabineta 1995.gada 13.jūnija noteikumi Nr.154 „Administratīvo aktu procesa noteikumi" (turpmāk - Noteikumi).

Atbilstoši Noteikumu 68.punktam, ja vispārēja tiesību norma vai paša administratīvajā aktā nav noteikts citādi, administratīvais akts stājas spēkā ar brīdi, kad tas adresātam kļūst zināms; veids, kādā tas adresātam tiek darīts zināms (rakstveidā, mutvārdos vai citādi), neietekmē tā stāšanos spēkā.

Līdz ar to pieteicējam izdotā mednieka apliecība Nr./*numurs*/ kā administratīvais akls ir stājusies spēkā ar brīdi, kad tā ir izdota - 1999.gada 29.novembrī.

Noteikumu 87.punkts noteica, ka adresāta interesēm labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu iestāde var atcelt, ja adresāts:

1) administratīvo aktu ir panācis ar apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu, kukuļdošanu, viltību vai draudiem. Šādā gadījumā administratīvais akts atceļams ar atpakaļejošu datumu un iegūst atpakaļejošu spēku. Adresātam jāatlīdzina tam publisko tiesību subjektam, pie kura pieder attiecīgā iestāde, viss, ko viņš, pamatojoties uz šo administratīvo aktu, ir ieguvis no attiecīgās iestādes;

2) vēl nav izmantojis savas tiesības, kuras šis administratīvais akts apstiprina vai piešķir.

Noteikumu 88.punkts noteica, ka adresāta interesēm labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu (ja adresāts uz šī administratīvā akta pamata ir saņēmis naudu vai citus līdzekļus un tos jau izlietojis vai ja viņš tos ir paredzējis attiecīgi izlietot un tāpēc veicis saistošas darbības (disponējis), kuru sekas nevar anulēt bez lieliem zaudējumiem) iestāde var atcelt tikai nozīmīgu valsts vai sabiedrības interešu labā. Šādā gadījumā administratīvais akts nevar tikt atcelts ar atpakaļejošu datumu un tam nevar būt atpakaļejošs spēks

Atbilstoši Noteikumu 89.punktam pārējos gadījumos administratīvā akta atcelšana (arī šo noteikumu 88.punktā minētajos gadījumos) ir pieļaujama trīs mēnešu laikā kopš tā brīža, kad iestāde uzzina par tā atcelšanas iespēju, bet ne vēlāk kā vienu gadu pēc tā stāšanās spēkā.

Skatot kopsakarā Noteikumu 87., 88. un 89.punktus, izmantojot sistēmisko tiesību normu interpretācijas metodi, ir nepārprotami skaidrs, ka Noteikumi paredzēja, ka privātpersonai labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu bija iespējams atcelt tikai viena gada laikā no attiecīgā administratīvā akta stāšanās spēkā. Ņemot vērā, ka administratīvais akts Mednieka apliecība Nr. */numurs/* ir stājusies spēkā 1999.gada 29.novembrī, tad saskaņā ar Noteikumu 89.punktu to kā administratīvo aktu varēja atcelt tikai līdz 2000.gada 30.novembrim, ja pieņemtu, ka mednieka apliecība ir prettiesisks administratīvais akts. Mednieka apliecību pieteicējs saņēma tiesiskā ceļa, līdz ar to šajā gadījumā vispār nav nekāda objektīva un tiesiska pamata to atcelt.

[2.4] Pieteicējs uzskata, ka atbildētajam bija jāņem vērā APL 10.pantā ietvertais tiesiskās paļāvības princips, kas noteic, ka privātpersona var paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa; iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas.

Pieteicējs kā privātpersona iesniedza VMD dokumentus, lai pieteiktos eksāmenam mednieka apliecības saņemšanai un sekmīgi nokārtoja eksāmenu, ko apliecina izsniegtā mednieka apliecība. Tas, ka iestāde nav pienācīgi sakārtojusi lietvedību, nevar kalpot par pamatu, lai atceltu pieteicējam labvēlīgu tiesisku administratīvo aktu, un vēl jo vairāk - pēc 11 gadiem. Atbildētājs ar pieņemto Lēmums pārkāpj pieteicēja tiesisko paļāvību, kuru viņš izlietojis jau 11 gadus.

[3] Tiesai iesniegtajos rakstveida paskaidrojumos atbildētājs norāda, ka pieteikums ir noraidāms turpmāk norādīto apsvērumu dēļ.

[3.1] Atbildētājs norāda, ka grāmatā pieteicējs nav parakstījies par mednieka apliecības Nr*./numurs/* saņemšanu, kas no VMD puses nav izskaidrojams. Savukārt, Meža valsts reģistrā pieteicējam reģistrēta mednieka apliecība Nr*./numurs/*, kura izsniegta saskaņā ar VMD 1997.gada 9.aprīļa rīkojumu Nr. 32, pamatojoties uz 1993.gada 22.novembrī izsniegtās mednieka apliecības Nr*./numurs/* maiņu. Bez tam, 1997.-1999.gadā Rīgas pilsētas mednieku apliecību reģistrācijas grāmatā mednieka apliecība Nr*./numurs/*, kura izsniegta 1999.gada 29.novembrī, reģistrēta citai personai. Pieteicēja norāde, ka mednieka apliecība Nr*./numurs/* izdota, pamatojoties uz 1999.gada mednieka teorētisko un praktisko iemaņu eksāmenu nokārtošanas, neatbilst VMD rīcībā esošajiem dokumentiem.

[3.2] Atbildētājs paskaidro, ka mednieku eksaminācijas protokolos ietvertos datus papildus apstiprina mednieku kandidātu reģistrācijas žurnāla ieraksti, kuros fiksētas personas, kuras kārtojušas eksāmenu un veikušas maksājumus par eksāmenu pirms eksāmena kārtošanas. Ieraksts par pieteicēju nav atrodams mednieku kandidātu reģistrācijas žurnāla 1999.gada datos, kas apliecina to, ka eksāmens nav ticis kārtots.

[3.3] Atbildētājs uzskata, ka APL spēkā stāšanās likuma 2.panta pirmā daļa, kurā minēts, ka administratīvajā procesā ar 2004.gada 1.februāri piemērojams APL, ietver sevi vispārējo tiesību principu, ka procesuālajām tiesību normām nav atpakaļejoša spēka. Tādējādi atbildētājs Lēmuma pamatoti piemērojis APL normas, nevis Noteikumu normas, atceļot administratīvo aktu.

[3.4] Atbildētājs uzskata, ka nav pamata aizsargāt pieteicēja tiesisko paļāvību. Juridiskajā literatūrā pausta atziņa, ka valsts no personas atsevišķos gadījumos var prasīt labticīgu savu tiesību

izmantošanu un godprātīgu pienākumu izpildi, ievērojot pienācīgu rūpību. Savukārt par pienācīgu rūpību nevar uzskatīt vieglprātīgu paļaušanos uz acīmredzami prettiesisku iestādes apsolījumu, par kuru persona noteikti zināja vai tai bija jāzina. Personai ir jāapzinās, ka šādos gadījumos paļāvība var negūt tiesisku aizsardzību un var iestāties personai nelabvēlīgas sekas, kaut arī tā būtu rīkojusies saskaņā ar iestādes pausto apsolījumu *(skat., Laviņš A., Kramiņa I. Daži aspekti tiesiskās paļāvības principa izpratnē. Jurista Vārds Nr.38 (393), 11.10.2005.)*.

Līdz ar to secināms, ka pieteicēja gadījumā, konstatējot pārkāpumus mednieka apliecības saņemšanā, atbildētājs nav pārkāpis tiesiskās paļāvības principu, jo pēc VMD rīcībā esošajiem pierādījumiem pieteicējam 1999.gadā nebija tiesību saņemt mednieka apliecību, jo pierādījumi neapstiprina faktu, ka pieteicējs būtu iepriekš nokārtojis eksāmenus, lai kļūtu par mednieku. VMD nenoliedz, ka zināma vaina par savu darbinieku nolaidību jāuzņemas arī iestādei, bet tajā pat laikā pieteicējs arī pieļāvis situāciju, kurā akceptējis prettiesiskas apliecības saņemšanu, zinot, ka tiesību normas nepieļauj mednieka apliecības izsniegšanu bez eksāmena kārtošanas.

[4] Pieteicējs uz tiesas sēdi neieradās. 2011.gada 11.oktobrī tiesā saņemts pieteicēja iesniegums, kurā lūdz lietu izskatīt bez viņa klātbūtnes sakarā ar viņa prombūtni. Vienlaikus pieteicējs norādījis, ka uztur pieteikumu, pamatojoties uz argumentiem, kas norādīti pieteikumā.

Saskaņā ar APL 214.panta pirmo daļu, ja uz tiesas sēdi nav ieradies kāds no administratīvā procesa dalībniekiem, tiesa sāk lietas izskatīšanu, ja vien saskaņā ar šā likuma 268. vai 269.pantu nav pamats to atlikt.

Uzklausījusi atbildētāja pārstāvja viedokli, izvērtējusi administratīvās lietas materiālus un nekonstatējusi APL 268. vai 269.pantā norādītos pamatus lietas atlikšanai, tiesa izskatīja lietu bez pieteicēja klātbūtnes.

[5] Tiesas sēdē atbildētāja pārstāvis pieteikumu neatzina uz Lēmumā un paskaidrojumos tiesai norādīto argumentu pamata.

Motīvu daļa

[6] Tiesa, noklausoties lietas dalībnieka paskaidrojumu, izvērtējot lietas apstākļus un lietā esošos pierādījumus, secina, ka pieteikums ir noraidāms.

[7] Tiesa konstatē, ka lietā izšķirams jautājums par to, vai VMD bija tiesīgs atcelt pieteicējam labvēlīgu administratīvo aktu – 1999.gada 29.novembrī izsniegto mednieka apliecību Nr.*/numurs/*, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem.

[8] Lēmums, kas ir pieteicējam nelabvēlīgs administratīvais akts, pamatots ar Administratīvā procesa likuma 86.panta otrās daļas 4.punktu.

Tiesa nepiekrīt pieteicējam, ka atbildētājam nebija tiesību piemērot APL tiesisko regulējumu, jo mednieku apliecība ir izsniegta 1999.gadā. Tiesa norāda, ka procesuālās tiesību normas ir piemērojamas tādā redakcijā, kas ir spēkā lēmuma pieņemšanas brīdī, ja likumdevējs nav noteicis īpašu kārtību, kas izslēdz minētā principa piemērošanu. APL spēkā stāšanās likuma 2.panta pirmajā daļā ir noteikts, ka administratīvajā procesā ar 2004.gada 1.februāri piemērojams Administratīvā procesa likums. Likums neparedz termiņu, kādā iestādei būtu ierobežotas tiesības atcelt privātpersonai labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu, ja pastāv APL 86.panta otrās daļas 4.punktā minētie priekšnoteikumi tā atcelšanai. Līdz ar to VMD bija tiesīgs piemērot APL tiesisko regulējumu, izlemjot jautājumu par pieteicējam izdotās mednieku apliecības anulēšanu.

Administratīvā procesa likuma 86. pants reglamentē prettiesiska administratīvā akta atcelšanas iespējas.

Ja panta pirmajā daļā noteikts, ka adresātam nelabvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu var atcelt jebkurā brīdī, tad attiecībā uz adresātam labvēlīga lēmuma atcelšanu panta otrajā daļā minēti atsevišķi atcelšanas gadījumi. Šo gadījumu uzskaitījums ir izsmeļošs. Šādā veidā likumā, ņemot vērā taisnīguma, tiesiskās paļāvības un tiesiskuma apsvērumus, minēti gadījumi, kad ir izbeidzamas personai labvēlīgas tiesiskās attiecības, kuras dibinātas pretēji tiesību normās noteiktajam. Pārējos gadījumos iestādes radītā kļūda nevar radīt tādas sekas, ka savulaik prettiesiski izdotais administratīvais akts būtu atceļams.

Augstākās tiesas Senāta Administratīvo lietu departaments (turpmāk – Senāts) atzinis, ka no Administratīvā procesa likuma 86.panta otrās daļas ievaddaļas (tiesību normas tiesiskajām sekām) redzams, ka šajā daļā minēto apstākļu konstatēšanas gadījumā administratīvo aktu var atcelt. Tiesību

norma neparedz, ka administratīvais akts ir atceļams. Tādējādi tiesību norma paredz iestādes rīcības brīvību labvēlīga prettiesiska administratīva akta atcelšanai un, lai sasniegtu konkrētajā gadījumā taisnīgāko risinājumu, pieļauj tālāku konkrēto apstākļu izvērtējumu atbilstoši tiesību principiem. Proti, izvēloties, vai priekšroka konkrētajā gadījumā dodama tiesiskuma principam (jo ir konstatēts administratīvā akta prettiesiskums), vai arī pastāv apstākļi, kas liek dot priekšroku tiesiskās paļāvības principam (*skat. Senāta 2010.gada 20.maija sprieduma lietā SKA-240/2010 16. punktu*).

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 86.panta otrās daļas 4. punktu adresātam labvēlīgu prettiesisku administratīvo aktu var atcelt, ja adresāts attiecīgā administratīvā akta izdošanu panācis ar apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu, kukuļošanu, spaidiem, draudiem vai citām prettiesiskām darbībām. Šādā gadījumā iestāde izvērtē adresāta veikto darbību prettiesiskumu un atceļ šo administratīvo aktu ar tā izdošanas dienu.

Tātad konkrētā tiesību norma paredz iestādes pienākumu konstatēt, ka labvēlīga administratīva akta izdošanu adresāts panācis ar apzināti nepatiesu ziņu sniegšanu, kukuļošanu, spaidiem, draudiem vai citām prettiesiskām darbībām. Un secīgi iestādei, rīcības brīvības ietvaros izdarot apsvērumus par lēmuma izdošanas lietderību un konstatējot prettiesiskumu, ir pienākums šo prettiesisko administratīvo akta atcelt. Šādā gadījumā lēmums, kas pieņemts apsvērumu rezultātā, kļūst par obligāto lēmumu.

[9] Atbilstoši Medību likuma 7.panta pirmajai daļai mednieka apliecība ir pamatdokuments, kas dod tiesības medīt, iegādāties medību šaujamieročus un saņemt medību atļauju *(redakcijā, kas spēkā līdz 2003.gada 7.augustam).*

Medību likuma 8.panta pirmā daļa noteic, ka mednieka apliecību var iegūt Latvijas Republikas iedzīvotāji, kas sasnieguši 18 gadu vecumu. Mednieka apliecību izdod Valsts meža dienesta virsmežniecības pēc tam, kad nokārtots eksāmens mednieku eksaminācijas komisijā. Pārbaudāmo zināšanu apjomu nosaka medību noteikumi. Mednieka apliecība ir derīga visā Latvijas teritorijā.

Savukārt, atbilstoši minētā panta trešajai daļai par eksāmena rezultātiem tiek sastādīts protokols. Tādējādi, lai iegūtu mednieka apliecību, ir jānokārto eksāmens mednieku eksaminācijas komisijā, un par eksāmena rezultātiem tiek sastādīts protokols.

[10] No lietas materiāliem tiesa konstatē, ka sākotnēji mednieka apliecība Nr.*/numurs/* pieteicējam izsniegta 1993.gada 22.novembrī (lietas 19.lapa).

Savukārt mednieka apliecība Nr.*/numurs/* pieteicējam izsniegta 1999.gada 19.novembrī, pamatojoties uz 1997.gada 24.marta protokolu Nr.3 (lietas 11.lapa).

Kā secināms no Rīgas pilsētas mednieku reģistrācijas grāmatas, kas ir iekārtota no 1992.gada līdz 1996.gadam, tad pretī pieteicēja uzvārdam nav norādīts mednieku apliecības Nr. */numurs/* saņemšanas datums, kas dod pamatu uzskatīt, ka pieteicējs minēto apliecību nav saņēmis.

Jānorāda, ka tiesiskais pamats pieteicējam 1999.gada 19.novembrī saņemt mednieka apliecību Nr.*/numurs/* bija iepriekš izdotā mednieka apliecība jeb tās nomaiņa pret jaunu. Kas savukārt nozīmē to, ka pieteicējam nebija vairs atkārtoti jākārto eksāmens mednieka apliecības saņemšanai.

Savukārt no Lēmuma izriet, ka lietā nav dokumentāru pierādījumu, kas apliecinātu, ka pieteicējam agrāk būtu bijusi izsniegta mednieka apliecība. Līdz ar to pieteicējs nevarēja iegūt mednieka apliecību Nr.*/numurs/* ar mednieka apliecības Nr.*/numurs/* maiņu.

Izvērtējot lietā esošos Rīgas pilsētas mednieku apliecību reģistrācijas grāmatas datus par 1997.-1999.gadu (lietas 17.lapa), tiesa nekonstatē, ka starp apliecību saņēmējiem būtu norādīts pieteicējs. Tiesa konstatē, ka pieteicēja norādītā mednieka apliecība Nr.*/numurs/* 1999.gada 29.novembrī ir izsniegta citai personai. Turklāt, kā tiesas sēdē norādīja iestādes pilnvarotais pārstāvis, tad Rīgas pilsētas mednieku apliecību reģistrācijas grāmatā par 1997.-1999.gadu nav datu par pieteicējam izsniegtu mednieka apliecību.

Tāpat no lietas materiāliem tiesa nekonstatē, ka pieteicējs būtu iesniedzis iestādei vai tiesai pierādījumus par to, ka pieteicējs 1993.gadā noteiktā kārtībā ir saņēmis mednieka apliecību, ne arī, ka būtu kārtojis eksāmenu.

Tādejādi, izvērtējot lietas materiālus, tiesa atzīst, ka pieteicējs 1999.gada 19.novembrī izsniegto mednieka apliecību Nr.*/numurs/* ieguvis prettiesiski, proti, noteiktajā kārtībā nenokārtojot eksāmenu.

[11] Ņemot vērā, ka no spriedumā citētajām tiesību normām nepārprotami izriet, ka obligāts priekšnosacījums mednieka apliecības saņemšanai ir sekmīgi nokārtots eksāmens mednieku eksaminācijas komisijā, tiesas ieskatā ir acīmredzams, ka mednieka apliecības izdošana, nepārliecinoties par personas sekmīgu teorētisko un praktisko iemaņu pārbaudi, būtiski apdraud gan pašas personas, gan citu personu veselību un dzīvību, kā arī apdraud vides intereses.

Tādējādi tiesa atzīst par pamatotu atbildētāja secinājumu, ka konkrētajā gadījumā Lēmuma izdošana bija nepieciešama, lietderīga un arī samērīga.

[12] Pieteicējs savā pieteikumā atsaucies uz tiesiskās paļāvības principa pārkāpumu.

Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 10.pantu tiesiskās paļāvības princips piešķir personai tiesības paļauties, ka iestādes rīcība ir tiesiska un konsekventa. Iestādes kļūda, kuras pieļaušanā privātpersona nav vainojama, nedrīkst radīt privātpersonai nelabvēlīgas sekas.

Ar tiesisku paļāvību jāsaprot tas, ka adresāts attiecīgo administratīvo aktu nav panācis ar kādu negodīgu rīcību no savas puses. Uzticība nav tiesiska (leģitīma), ja attiecīgā persona zināja vai viņai vajadzēja zināt, ka attiecīgais akts ir pretlikumīgs, vai ja persona sniegusi nepatiesu vai nepilnīgu informāciju, viltojusi dokumentus, devusi kukuli vai citādi rīkojusies ļaunprātīgi, lai saņemtu attiecīgo administratīvo aktu. Citiem vārdiem sakot, lai personas paļāvība būtu tiesiska, personai jārīkojas tiesiski (*Briede J. Par tiesisko paļāvību administratīvajā procesā. Jurista vārds, 11.05.2000. Nr.19(172)*).

Ņemot vērā, ka no lietā esošajiem materiāliem nav konstatējams, ka pieteicējs būtu nokārtojis mednieka eksāmenu, kas ir vienīgais pamats labvēlīga administratīvā akta – mednieka apliecības saņemšanai, secināms, ka pieteicējs sev piešķirto labumu ir ieguvis ar viltu vai prettiesisku rīcību. Līdz ar to tiesa atzīst, ka konkrētajā gadījumā pieteicēja tiesiskā paļāvība nav aizsargājama.

Ņemot vērā minēto, tiesa atzīst, ka Lēmums ir tiesisks un pamatots, bet pieteikums noraidāms.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 246.-251.pantu, Administratīvā rajona tiesa

nosprieda

noraidīt *L.O.* pieteikumu par Valsts meža dienesta 2010.gada 6.jūlija lēmuma Nr.1-19/1055 atcelšanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Administratīvajā apgabaltiesā 20 dienu laikā no tā sastādīšanas dienas, iesniedzot apelācijas sūdzību Administratīvās rajona tiesas Rīgas tiesu namā.

Spriedums sastādīts 2011.gada 8.novembrī.

Tiesnese /paraksts/ K.Kalvāne

NORAKSTS PAREIZS
Administratīvās rajona tiesas tiesnese

K.Kalvāne
Rīgā, 2011.gada 8.novembrī